

vise sig at være kraftesløs og at være gjort forgæves. Derfor troer jeg kun at gøre, hvad jeg anseer for min Pligt, ved at stemme derimod. Men der er et andet vigtigt Hensyn, der tillige bevæger mig hertil. Det er af den høitærede Finantsminister tidligere blevet fremhævet, at det i politisk Henseende vilde være vigtigt at faae Jernbanen forlænget til Korsør. Jeg skjønner ikke, at disse politiske Hensyn kunne være af nogen saa overveiende stor Betydning. At det naturligvis kunde være et Gode, især naar Kriser opstaae, at Hovedstaden saameget lettere bragtes i Forbindelse med andre Dele af Riget, kan ikke benægtes; men Forbindelsen er allerede ad Søveien saa let, at jeg ikke troer, at det i saadanne Tilfælde kan være af nogen stor Forskiel, eller at det kan gjøre det nødvendigt at faae Jernbanen hurtigere fuldført paa Sjælland end i Slesvig og Jylland. Paa den anden Side forekommer det mig forunderligt, at den ærede Finantsminister kan finde det netop politisk rigtigt, ja, i nærværende Dieblik endog politisk tilraadeligt, at stille en saa betydelig eventuel Statsudgift i Udsigt, der ogsaa vedrører saadanne Dele af Riget, som have ligesaa fuldt Krav paa at blive horte over denne Gjenstand, hvem Jernbanespørgsmaalet i det Hele maa interessere lige saa fuldt som Landets øvrige Dele og som sølgelig burde høres herom. Dette kan ikke skee i nærværende Dieblik, og derfor paa dette Tidspunkt at ville stride til at votere saadanne Udgifter, det er i mine Tanker at præjudicere de andre Statsdeles velbegrundede Ret og gjøre et Skridt, som vi senere vilde kunde faae Anledning til at bebreide os som overilet, hvilket jeg i sin Natur allerede anseer det for at være. Jeg agter derfor at stemme mod det og har, efter hvad der er fremført, troet, at det maatte være paa Tiden nu at motivere denne Afstemning.

Nørgaard: Det er jo overordentlig behageligt, at en Committee kommer til saadan Enighed, som Tilfældet er med Committeeen i denne Sag. Jeg beklager meget, at jeg i Henhold til min Overbeviisning og Anskuelse om Følgerne af denne Sag, ikke ogsaa kan være enig med den. Jeg anseer nemlig denne Sag for i sine Følger af en saa overordentlig

Betydning, at jeg endog tør nævne den som en af de vigtigste, som er bleven forhandlet i denne Sal, og jeg troer, at det netop er en Sag, hvor det fremfor Alt gjælder om at betænke Guden, før man gjør Gjerningen; thi kommer man først til at begynde med Bane-Anlægget, seer jeg ikke, om det endog saa viste sig at være feil, hvorledes man skulde komme tilbage derfra. Derfor forekommer det mig, at Spørgsmaalet af Hensyn til sine Følger er af den Vigtighed, at enhver maae vel overveie, hvorledes man giver sin Stemme. Jeg har ikke med den Lethed, som Udvalget, kunnet blive fortrolig med dette Foretagende, naar jeg tager i Betænkning, hvilken Risiko Staten udsætter sig for. Vel er det sandt, at man ved dette Foretagende skaffer Sjælland en Behagelighed, men videre kan man heller ikke gaae, thi jeg troer ikke, at Nogen vel tør kunne paastaae, at det er nødvendigt, og jeg troer derfor, det vil være et stort Spørgsmaal, hvorvidt det vil være klogt og rigtigt at kaste en saadan Byrde over paa Skatteyderne, som Renten af en saadan Capital, som hvad der udfordres til dette Foretagende, kan beløbe, for at skaffe denne Landsdeel en Behagelighed, og allerhelst da det gjælder denne Landsdeel, til hvis Veie Jylland i saa mange Aar har bidraget saa store Summer uden at have nydt noget Tilsvarende i den Henseende. Jeg troer vel, saaledes stiller Sagen sig idetmindste for mig, at Jylland har billigt Krav paa at kommes imøde med Hensyn til en Udbedring af dets Veie, førend man tænker paa at votere saa store Summer til Anlæggelse af en Jernbane paa Sjælland, atter til deels paa Jyllands Bekostning (Hør!). En ganske anden Sag er, naar en saadan Sag fremmes privat; jeg kunde ogsaa godt finde mig i at stemme for, at Staten for at fremme Sagen tog en Deel Actier, om den endog udsatte sig for at tabe en Deel derved; jeg kunde ogsaa godt finde mig i, at Staten for at fremme slige Sager gav et begrændset Tilskud en Gang for alle som en Dymuntring; men jeg kan isølge min Overbeviisning ikke give min Stemme til, at Staten overtager hele den Risiko, som et Jernbaneanlæg paa en saadan D som Sjælland utvivlsomt vil medføre, og det saa meget